

Злаша КОЦИЋ

МАРАМИЦА СРЧАНА

КОЛЕНО

Нигде, чедо, станца –
под табанима кључа,
пукће пред рампом небеском:
жар-насип: љубећи колено кајно –
пије крв; муње као шине полаже
на прагове кућне.
У грбаве нас точкове обраћа
да мерямо глиб.

Глиб разједа подруме,
светларнике, глиб с колена на колено
кроз једњаке нагоре.

ПЕТЕЉКА

Кораком – земљу са себе.
Међу два љута камена жиле појим:
крошњу кротку замајавам.
А небески бесови: сев!
столетни! па разрогаче, па напну,
па мукни ако...

... Смем: Из канија горопадних
такни мазно, тројну засеци усну.
Спржи, здери. С треће нетељке кушај.
Тад репи је ли земљано.

РОД

Сечиво дошљака са друма
не сруби воћке у корену
но тик испод круне.
Стабло, у живи колац обраћено,

затресе одречно
набоденом главом.
И најтању жилицу отпусти земља –
проходаше
главе берача, па низ друм
којим су и тела кренула у збегове
да збирају род са коља.

Из гроздастих трагова
сад крошње и косови.
Начичкани зру плодови и дечази.
Береш и не знаш
да ли прскају брескве
или капље из гркљана.

ОСТРОШКИ ИСПОСНИЦИ

Одавно се одигли
за белом звери
кроткијом од пса
(беше јаросна у подножју).
Челом се за стрмину држе,
детлићи, оком као кашиком
келије дубе у облаку.
По камени залагај
земнику који узбрдо дохрамље,
по кап молитве звојне.
Нити клекну, нити се у сан
склупчају – белину осоколе:
прхне на врх стене,
крила и скуте рашири прозрачна!
Празну прекрије софру,
чанак празан остави да титра
као чун с претешким сидром.
После данима пробија ветар и
пиште соколићи.

ОПЛАКИВАЊЕ

Чудан сунцокрет:
клинови уместо семенки.
Уместо инсекта – Иксион:
Раскриљен, прикована жута стегна.
Из нечијега сна
паде у мој сав.
Паоке и кост непреломљену
додирујем као латиге.
Ни смирне, ни алоја
на дан скидања с точка – бележим

целивајући око незадремно као купола.
Чудо пренерази
мада се збуде тек
ако је за њега све спремно.

БРВНО

Отворио се камен, и дан ће:
изнутра – дечак, још меких удова,
гују са глежњева стреса.
Изнова развила завежљај
мати, забрађена марамицом срчаном.
Нигде угрушка, опат и жуч
из трупаца, као вино.
(Натопљене маховине, врбе,
стене зањихане познаше га.)
Усталасане пљискају понорнице,
мочваре ковцају трску.
Отворила се очева десница
стопало синовљево у брвно да обрати.
Лелуја Јединородни,
влати јечмене с њим
придигнуте, чокоти коси.
И његова љуба будућа
од појаса навише биљна
на другој обали
залуд смирује обрамипу:
брекну махуне,
распукли претеже нар.